

1868-07-20

AFSENDER

Frederik Krebs

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Arkivplacering:

Mappe 8 nr. 06

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 8 Nr. 6

Hjeldbro d. 10 Juli 1868.

Kære Skovgaard!

Skumpel har indvundet mig om, at
d'eres har berøvet dig din Hustru. Af
hans sidste Brev ser jeg jo nok, at han
vov meget sørg og meget lidende, men
børde han og jeg varede et rigtigt
Lidt sørgt Hieb om, at hans Lido
overstaa sin Medkæmpe og deceptes
atlet netto sig og vinder Hæder. Det
skulde nu ikke saa være; det var be-
sluttet underledes histoppe hos Hone, hvis
Ved ikke var vor Vede. Det har fristet
et stort og smerteligt Tab, som du vel
aldrig vil forvinde, og som vel heller
ikke bli forvinde. Men hvad vi vil
se på den Måde, som du har vistet
din elskede Hustru, vilde vi dog aldrig
hele; vi vilde den som at sig, aldrig,
du vi er den hele og halvdelt i Mies,
det; og der kunne vi lige have til den.

"Den største Sorg ind i Verden blev

"Er dog at skilles fra den, man har kjædet.

Her det er ikke den største Sorg, naar Ta-
len er om den Skjæmsse, D'eres berøvet.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Det er ganske vist en stor Sorg, og en bænd,
tjagt Sorg. Se, den, der berste os Ophørs
delens af det wiige Livs Længselens
gæst ved Sorgen, Gavn. Vi kunne dog tid
at grade og søge, naar Odens berøver
os vore Hjertes, og aldrig en Sorgens men
berstet med naar Odens berøver Mandens
Hjertens, eller Hjertens Mandens og Bids
men en gjædelig Fader eller Moder. Men
der som denne Sorg er, den er ikke den
største, længst. Sorgen Sorg, der efterlader
os et Gæst og opløstede Minde, der som
længt alle os det, som gæst, gjædelig og
tjagt vore, her ligtho os til forvord. Det
er ikke det Tab, som vi længe tid følge ind
i Mandens Rige, fordi Lynd og Bænd ligtho
sig til dem, der længe os med de gjæst,
længt Gjæst, som aldrig midtens. Gud berøver
os for Sorgen over egen, vore Hjertes Høst
og Bænd, alle vore Sorg naar vi kunne
bære. At vi har bære til Tab og Bids
Sorg, der er sig sig for Bids og tvøstede,
og Mandens, der med tvøstede sig Bids, der med,
gæst med sig sig det, som bære det
og den hedningens Hjertens ved indtjagt
bære med sin men i Evigheds kvalitet.

Men Odens Hjertens er og bære bære et
bære. Vi kunne i de første Gæstede længe
falle, bære bære vi kunne hjertede Bids alle
ne, naar Odens berøver os dem, som vi
menste stude gave den som men med
indtjagt Bids Bids. Fra den tid Bidske,
bære sig sig Alle vore, og alle Hjertede,
bærede og Bids, for et andet, bære for
det bærede, som andre Forver og den
den Tjagt; det vore som om det bære den
bære for det for den som, som om det
men tude alle kunne stude alle tude
i det Livs bære. Aden at vore det bære
vi stude vore os til at see, og Bids
med en stude Gæst, at vi for en tid kunne
falle og forvord bære, naar denne stude,
der vi vore bære sig og men med vore bære
Længt bære, faldet os. Men den Bidske
vi, der først sig sig os sig indtjagt bære
bære, vore bære sig sig, her sig naar
men, indtjagt her eller bære alle her ind,
længt som Bids med vore sig - i Mandens;
og vi see og her med alle med den Bids,
gængens sig og sig, og vorede bære bære
- Bids og Mandens bære os alle
til - det er Bids den bære sig sig, som

End isolere sig i sin Egensamer iislade Fæstning
jeg troer ikke, at jeg saeligt har været istand
til at gøre dig Nytte, som din Bror selv
lindes skaffe dig. Det er ikke i den Tanke,
at jeg har skrevet. Jeg har skrevet, fordi jeg
ikke vilde, at din skulde trovne om dybt
og inderlig Medfølelse har mig og Mine. Hav,
de det været mig unødigt, vad jeg vist is
let dig; det er altid bedre at tale som
men. Dunder er din en uendelig Stedfortro
des for det levende Ord, men jeg har for Tidens
meget andet ved at forlade Hjemmet. Og
troer din mig behov, vil jeg sulte alle sine
sine tilside. Gud vad med dig og Din Bror!
Gud trøste og styrke dig. Lev og lid vel!
Stund vilde dig. Din troloste hengiven
F. Adler

41
Mr Professor Skovgaard.